

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК УКРАЇНИ
ІНСТИТУТ ПРОБЛЕМ РИНКУ ТА ЕКОНОМІКО-ЕКОЛОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ
ХЕРСОНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

*ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
КУЯВСЬКО-ПОМОРСЬКА ВИЩА ШКОЛА У МІСТІ БИДГОЦІ (ПОЛЬЩА)
ДЕРЖАВНА ВИЩА ТЕХНІКО-ЕКОНОМІЧНА ШКОЛА ІМ. О. БРОНІСЛАВА МАРКСВИЧА В ЯРОСЛАВІ (ПОЛЬЩА)
АФІНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ КАПОДИСТРІЇ (ГРЕЦІЯ)
ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН МОЛДОВИ
КАРАГАНДИНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ІНДУСТРІАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ (КАЗАХСТАН)
ПОЛОЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ (БІЛОРУСЬ)
ДВНЗ «КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ВАДИМА ГЕТЬМАНА»
ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ОДЕСЬКИЙ ТОРГОВЕЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ ІНСТИТУТ КИЇВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
ТОРГОВЕЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
АСОЦІАЦІЯ ПОРТІВ УКРАЇНИ «УКРПОРТ»
АСОЦІАЦІЯ СУДНОВЛАСНИКІВ УКРАЇНИ*

**СВІТОВІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ЗЕЛЕНОЇ ЕКОНОМІКИ:
РЕГІОНАЛЬНІ АСПЕКТИ І МЕЖІ ЗРОСТАННЯ**

Матеріали
ХІ міжнародної науково-практичної конференції

12 – 13 вересня 2019 року

смт. Залізний порт, Херсонська обл.
2019

Світові тенденції розвитку зеленої економіки: регіональні аспекти і межі зростання: Матеріали одинадцятої міжнародної науково-практичної конференції. – Херсон: Херсонський національний технічний університет, 2019. – 111 с. – Мова: укр., пол., рос., англ.

У збірнику представлені матеріали доповідей вчених, здобувачів, аспірантів та студентів на одинадцятій міжнародній науково-практичній конференції «Світові тенденції розвитку зеленої економіки: регіональні аспекти і межі зростання», яка проходила 12-13 вересня 2019 року у смт. Залізний порт Херсонської обл.

В доповідях особлива увага приділяється актуальним питанням розроблення теоретико-концептуальних засад «зеленого» розвитку промисловості, агропромислового комплексу, інфраструктури та інновацій в глобальному економічному просторі; векторів та інструментарію соціалізації та екологізації економічних систем; механізмів реалізації соціо-економіко-екологічних пріоритетів «зеленої» економіки в сучасних умовах; регіональних пріоритетів розвитку «зеленої» економіки в умовах децентралізації.

Організаційний комітет:

Бардачов Ю.М. – д.т.н., проф., ректор Херсонського національного технічного університету;

Буркинський Б.В. - д.е.н., проф., академік НАН України, директор Інституту проблем ринку та економіко-екологічних досліджень НАН України;

Рейман К. - д-р габ, проф. надзв., ректор Державної вищої техніко-економічної школи ім. О. Броніслава Маркевича в Ярославі (Республіка Польща);

Стер'єнулу О. - професор Афінського національного університету імені Каподистрії (Греція);

Давлетбаєва Н.Б. - к.е.н., проф., декан факультету економіки та будівництва, завідувач кафедри менеджменту і бізнесу Карагандинського державного індустріального університету (Казахстан);

Мажитова С.К. - к.е.н., доц., завідувач кафедри маркетингу і логістики Карагандинського економічного університету (Казахстан);

Фомішина В.М. – д.е.н., проф., завідувач кафедри зовнішньоекономічної діяльності Херсонського національного технічного університету;

Філіппова С.В. - д.е.н., проф., директор Інституту бізнесу, економіки та інформаційних технологій Одеського національного політехнічного університету Міністерства освіти і науки України;

Ільїн М.І. - директор ДП «Бердянський морський торговельний порт»;

Квач Я.П. - д.е.н., проф., директор Одеського торговельно-економічного інституту Київського національного торговельно-економічного університету;

Лайко О.І. - д.е.н., с.н.с., заступник директора з наукової роботи Інституту проблем ринку та економіко-екологічних досліджень НАН України

Хумарова Н.І. - д.е.н., с.н.с., вчений секретар Інституту проблем ринку та економіко-екологічних досліджень НАН України.

«Світові тенденції розвитку зеленої економіки: регіональні аспекти і межі зростання»

співпраці та обміну досвідом між його зацікавленими сторонами; 5) Політичні: існує необхідність в розробці законодавчої бази для ефективного функціонування транскордонного кластеру з переробки вторинної сировини виноробства в Україні, Молдові, Румунії, а також в розробці відповідних регіональних програм.

ЛІТЕРАТУРА

1. Концептуальное и экономическое обоснование эффективности кластерного подхода к переработке вторичного сырья виноделия / Осипов В.Н., Осипова Л.А., Ермакова О.А. [и др.]. - Кишинев : Bons offices, 2018. - 36 с.
2. Towards the Circular Economy: Accelerating the scale-up across global supply chains / World Economic Forum, 2014. – 64 p.
3. Использование отходов виноделия [Электронный ресурс] – Режим доступа: http://www.str-filling.com.ua/wine-tech/wine-tech_264.html.

СТАТИСТИЧНИЙ ВИМІР ЗЕЛЕНОГО ЗРОСТАННЯ В АГРОПРОДОВОЛЬЧОМУ СЕКТОРІ УКРАЇНИ

Купінець Л. Є., д.е.н., проф., зав. відділу економіко-екологічних проблем приморських регіонів, Інститут проблем ринку та економіко-екологічних досліджень НАН України

Ковальчук С. Я., к.е.н., доц., доцент кафедри економіки, Вінницький національний аграрний університет

Зелена економіка розглядається в усьому світі як єдиний спосіб забезпечення стабільності економічного зростання та відповіддю на світові виклики, обумовлені глобальною кризою в сфері продовольчого забезпечення, наслідками зміни клімату, дефіцитом прісної води. Це створює унікальну можливість для кардинальної перебудови економік країн світу в напрямку секторальної екологізації, тобто виступає потужним фактором для країн з різним рівнем економічного розвитку.

За оцінками UNEP темпи розвитку зелених технологій суттєво перевищать темпи за іншими сценаріями, що дозволить до 2050 року знизити майже на 50% екологічний слід людини. Є цілий ряд обнадійливих прикладів «зелених» проектів і ініціатив. Але потрібні стимули та сприятливі інвестиційні умови, стратегії сталого виробництва та споживання, що відповідають реаліям національних економік, орієнтація політичної площадки в сторону «зеленої» економіки, лідируюча роль урядів зокрема, у подоланні бідності, швидкому реагуванні на екологічні виклики, інтеграції «зелених» технологій, впровадженні інклюзивного підходу, що передбачає залучення фермерів, жінок, неурядових організацій, корінних народів, молоді, наукових кіл, регіональних та місцевих урядів для реалізації «зелених» перетворень. Це сприяє становленню інституціонального потенціалу, екологізації економіки, створенню робочих місць, відкритому соціальному розвитку, активізації природоохоронних режимів та підвищенню обізнаності та інформатизації суспільства.

Нагальною проблемою є розроблення моделей зеленого зростання для України та країн пострадянського простору. Організація економічного співробітництва та розвитку активно підтримує політику «зеленого» зростання, поширює обмін існуючим досвідом і поширення передового досвіду. Практичне застосування політика «зеленого» зростання отримала в країнах Східного партнерства ЄС - Азербайджані, Вірменії, Білорусі, Грузії, Республіки Молдова та Україні, що дає змогу проаналізувати стан створення національних рамкових систем зокрема в агросекторі, визначити як ця діяльність

пов'язана з міжнародними зусиллями на суміжних напрямках. Як і раніше залишається необхідність нарощування потенціалу країн для розвитку в цьому напрямку; розробки системних довгострокових заходів, що актуалізується у зв'язку із загостренням екологічних проблем; розширення доступу до зелених технологій і інвестицій та передачі практичного досвіду управління зацікавленим країнам і організаціям.

Політика ЄС в області розвитку намагається сприяти трансформації в бік інклюзивної зеленої економіки. Але з огляду на реалії, ЄС не спроможний ефективно керувати перетворенням економіки країн-партнерів. Саме тому орієнтація на «зелене» зростання є волею самої країни та її кроком до реалізації сучасних викликів. Оскільки природний капітал недостатньо зберігається, а екосистеми продовжують деградувати, саме «зелені» трансформації забезпечать економічне зростання, створення робочих місць і будуть сприяти скороченню бідності шляхом сталого управління природним капіталом. «Зелена» економіка пропонує шлях для забезпечення економічного зростання, який є всеосяжним і екологічно стійким. Щоб рухатися в цьому напрямку, урядам необхідно розробити політику і створити сприятливі умови, які переорієнтують ринки, змінять структуру робочих місць, виправлять недоліки в управлінні, активізують економічні стимули суб'єктам економічної діяльності для розвитку навичок екологічного підприємництва. Нажаль для більшості країн впровадження «зелених» перетворень гальмується низкою факторів таких як: необґрунтованість екологічного управління, незнання переваг «зеленого» зростання та необізнаність його переваг, обмежене застосування стратегічної екологічної оцінки як способу екологізації планів, програм і заходів політики, дефіцит фінансування, недостатня міжвідомча і міжсекторальна координація, відсутність зразків кращої практики і посилянь на екологічно орієнтовані технології, що застосовуються в національних умовах, слабкі підтримка і участь з боку широкої громадськості, обмежений інституційний і кадровий потенціал в галузі «зеленої» економіки на всіх рівнях управління і в усіх секторах [1, с.34].

Запровадження «зелених» технологій є запорукою посилення присутності пострадянських країн на ринку ЄС, тобто збільшення експорту продуктів харчування. Зелений сегмент економіки стрімко розвивається, але переважають традиційні моделі господарювання та марнотратне використання природного капіталу. Екологічне неблагополуччя проявляє себе в прогресуючій ерозії ґрунтів, вторинному засоленні, солонцюванні, заболочуванні і опустелюванні території, втраті родючих орних земель, забрудненні ґрунтів і сільськогосподарської продукції, атмосфери, поверхневих і підземних вод, скороченні їх стоку і запасів, зменшення площ, зайнятих лісом, порушенні середовища перебування тварин і птахів, зростанні числа техногенних катастроф. Ці прояви негативного впливу на природне середовище формують несприятливі наслідки у вигляді деградації природних екосистем, зниження родючості ґрунтів, скорочення біологічного різноманіття, потепління клімату. Постійна деградація стану навколишнього середовища, високі рівні викидів, що приводять до зміни клімату, неефективність використання енергії, застарілі і неекономічні технології виробництва, зростання втрат і дефіциту водних ресурсів, особливо у сфері сільського господарства, а також витрат, пов'язаних з перерахованими проблемами, вказує на необхідність активізації дій в галузі інтеграції природоохоронних цілей в секторальну економіку і, зокрема, агропродовольчий комплекс[3]. Тісний взаємозв'язок між економічною та екологічною політикою забезпечується шляхом використання таких інструментів як справедливе ціноутворення та оподаткування для стимулювання ресурсозбереження, введення більш жорстких, але стимулюючих екологічних стандартів і технічних регламентів, реформування системи субсидій сільськогосподарського виробника, впровадження розширеної системи індикаторів для оцінки результативності в зазначених напрямках [2]. Так для інтерпретації «зеленого» росту в агропродовольчій сфері і специфіки сектору Євростат забезпечує моніторинг показників, які розподілені за методологією ОЕСР, тобто за чотирма обов'язковими критеріями - база природних активів; екологічна і ресурсна ефективність

«Світові тенденції розвитку зеленої економіки: регіональні аспекти і межі зростання»

сфери економіки; екологічні аспекти якості життя; економічні можливості і політичні інструменти, пов'язані з зеленим зростанням та одним рекомендованим - показники, що відображають соціально-економічний контекст і параметри росту в конкретній країні. Агроекологічні показники інтегрують екологічні проблеми в європейську сільськогосподарську політику як на рівні ЄС, так і національних та регіональних рівнях і виступають основою моніторингу впливу сільського господарства на довкілля та оцінки ефективності сільськогосподарської і екологічної політики. Вони є спільною роботою Генерального директорату з сільського господарства і розвитку сільських районів (DG AGRI), Генерального директорату з питань довкілля (DG ENV), Євростату, Об'єднаного дослідницького центру (ОДЦ), Європейського агентства з навколишнього середовища (ЄАНС) і Генерального директорату по здоров'ю і безпеці харчових продуктів (DG SANTE).

Але адекватна оцінка «зеленого» зростання остаточно ще не напрацьована.

Цей процес в національному контексті складний і має базуватись на наступних підходах до побудови системи показників а саме: - враховувати інформаційну взаємодію між відомствами, які здатні забезпечити формування системи виміру «зеленого» зростання; - система виміру повинна відповідати стратегії «зелених трансформацій» та забезпечувати інформатизацію уряду, суспільства, неурядових організацій, приватного сектору та всіх зацікавлених споживачів нового інформаційного продукту; - організація вимірювань з метою оцінки стану досягнення національних цілей та міжнародних порівнянь повинна бути систематичною; - набір показників і витрат на організацію їх збору та забезпечення аналізу на будь-якому рівні деталізації та узагальнення повинен бути оптимізованим, враховувати методологію ОЕСР, принципи розвитку екологічної статистики та бути адаптованим до специфіки окремих країн; - забезпечувати врахування показників, актуальних для країн-членів і країн-партнерів ОЕСР.

«Зелені» трансформації аграрної галузі роблять необхідним включення екологічного чинника в систему основних соціально-економічних показників розвитку країни. Характерним в цьому відношенні документом є доповідь Європейського екологічного агентства, де широко використовуються індикатори для аналізу і прогнозу екологічної ситуації в Європі. Принциповим моментом в цих підходах є спроба врахувати збиток від забруднення середовища і виснаження природних ресурсів на макроекономічному рівні, екологічно скоректувати основні економічні показники розвитку. Нажаль зробити порівняльний аналіз наведених показників в розрізі країн Східного партнерства вкрай важко. Причина – у відсутності належної статистичної інформації в країнах і можливості проведення порівняльного аналізу, а доступна статистична інформація не завжди відображає всі нюанси розвитку країн, скоріш вони визначаються у текстовому аналізі. Але місце країни принаймні опосередковано можна визначити за індексом європейської інтеграції «Східного партнерства».

Обмеження і бар'єри для розробки індикаторів і показників «зеленого» зростання багато в чому обумовлені дефіцитом необхідної економічної, соціальної і екологічної інформації. Склалася парадоксальна ситуація, коли ключові індикатори «зеленого» зростання включено в найважливіші документи розвитку країни, але вони не розраховуються через відсутність відповідних стандартів статистики та обліку, що посилює неможливість проводити порівняльний аналіз в зіставленні з регіональними та світовими результатами. Це ускладнює їх використання в процесах ухвалення рішень на всіх рівнях, та інформування громадськості. Проте використання розширеної системи показників «зеленого» зростання чи системи ключових індикаторів дозволить при стратегічному плануванні оцінювати просування до сталого розвитку.

ЛІТЕРАТУРА

1. Greening the economy in the EU Eastern Neighborhood countries. с.34. [Електронний ресурс] Режим доступу: URL: http://www.green-economies-eap.org/ru/resources/EaPGREEN_BR_UPDATE_2017_RUS_FINAL_WEB.pdf (дата звернення 04.05.2019)
2. «Зеленый» рост и природоохранное управление в странах восточной Европы, Кавказа и Центральной Азии. Отдел по анализу экологической результативности Директорат по охране окружающей среды, ОЭСР. [Електронний ресурс]. Режим доступу: URL: www.oecd.org/env/eap (дата звернення 28.04.2019).
3. Доповідь про зелену трансформацію в Україні на основі показників зеленого зростання ОЕСР. веб-сайт Міністерства економічного розвитку і торгівлі України. 2016-Режим доступу: URL:<http://www.me.gov.ua>, (дата звернення 24.05.2019)

**УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ
ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ**

Макаренко С.М., к.е.н., доц., Херсонський державний університет

Олійник Н.М., к.т.н., доц., доц., Херсонський національний технічний університет

Рибачок С.А., аспірант, Херсонський державний університет

В сучасних умовах розвитку ринкової економіки, що характеризуються стрімким підвищенням рівня конкуренції на внутрішньому та зовнішніх ринках постачання сировини й збуту кінцевої продукції, зростанням вимогливості покупців до споживчих характеристик товарів, робіт, послуг, втримати наявні позиції та забезпечити економічне зростання може лише те підприємство, яке володіє конкурентними перевагами в усіх сферах господарської діяльності. Зокрема, у сферах зниження витрат, покращення якості, забезпечення гнучкості, впровадження інновацій, розвитку знань тощо [2]. Кожен суб'єкт господарювання зобов'язаний чітко представляти на перспективу потребу у фінансових, сировинних, трудових, інтелектуальних ресурсах, виробничих потужностях, джерелах їх одержання, а також уміти ефективно використовувати наявні виробничі й природні ресурси у процесі роботи свого господарства та адекватно й оперативно реагувати на зміни, які відбуваються в оточуючому бізнес-середовищі, з одночасною мінімізацією ризиків для навколишнього природного середовища. В умовах перманентного зростання вартості ресурсів утримати наявні позиції та підвищити загальний рівень конкурентоспроможності зможе лише те підприємство, яке зуміє налагодити тісний взаємозв'язок з органами державної влади, місцевого самоврядування в частині отримання додаткових фінансових ресурсів та пільг для закупівлі й впровадження провідних інноваційних технологій, та залучити потенційного інвестора для модернізації виробничого комплексу та розвитку суб'єкта господарювання в цілому.

Для створення необхідних умов щодо залучення іноземного капіталу в розвиток виробничого сектора промислових підприємств органи державної влади та місцевого самоврядування повинні більше уваги приділяти створенню необхідних правових умов. Разом з тим не варто забувати про особливості національної безпеки і не дозволяти проведення приватизації об'єктів, які мають стратегічне значення для економіки і безпеки країни.

На прикладі одного з провідних промислових підприємств Херсонської області - ТОВ «Амалтея», що здійснює виробництво поліпропіленових мішків високої якості, було проведено аналіз інвестиційної привабливості підприємства та визначено можливі напрями налагодження його взаємодії з органами державної влади та місцевого самоврядування для подальшого впровадження інноваційних технологій на засадах

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. Теоретико-концептуальні засади «зеленого» розвитку в глобальному економічному просторі	Стор.
<i>Боярчук А. І., Рибчук А.В.</i>	4
ВПЛИВ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ НА УПРАВЛІННЯ МЕГАГОСПОДАРЮВАННЯМ: НА ПРИКЛАДІ «ЗЕЛЕНОГО» БІЗНЕСУ	
<i>Коваленко С. І.</i>	7
ТРАНСКОРДОННИЙ КЛАСТЕРОГЕНЕЗ ЯК ФАКТОР КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ МОРСЬКОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ	
<i>Pliushchuk I., Maslyuk G., Ladushyna O.</i>	10
COMPARISON OF THE CIRCULAR ECONOMY IMPLEMENTATION STRATEGIES IN THE WORLD	
<i>Плющик І. А., Дроботенко Г.В., Галанова Ю.М.</i>	13
МОЖЛИВОСТІ ДЛЯ ІНВЕСТУВАННЯ В ЗЕЛЕНИЙ СЕКТОР ЕКОНОМІКИ	
<i>Стер'єпулу О., Огородник Р., Стельмах А.</i>	16
АНАЛІЗ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ОСНОВНИХ ЕКОЛОГІЧНИХ ПРОБЛЕМ ЛЮДСТВА	
<i>Sass R., Czakowski D., Ksobiech P.</i>	19
UŻYCIЕ TEORII «TRZECZ SEKTORÓW» DLA WYZNACZENIA MIEJSCA I ROLI GOSPODARKI ROLNEJ W EKONOMICZNYM WZROŚCIE POLSKI	
<i>Соловійов І.О.</i>	22
ОСНОВНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ «ЗЕЛЕНОЇ» ЕКОНОМІКИ В УКРАЇНІ	
<i>Трушкіна Н.В.</i>	24
ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ РОЗВИТКУ «ЗЕЛЕНОЇ» ЛОГІСТИКИ В ГЛОБАЛЬНОМУ ЕКОНОМІЧНОМУ ПРОСТОРІ	
<i>Фомішина В.М., Фомішин С.В., Чабанов Д.В.</i>	27
УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЯМИ У ПРИРОДНИЙ КАПІТАЛ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ СВІТОВИХ РИНКІВ	
СЕКЦІЯ 2. Наукові засади «зеленого» розвитку промисловості, агропромислового комплексу, інфраструктури та інновацій	Стор.
<i>Єрмакова О.А., Осипов В.М., Паларієв О.А.</i>	31
ТРАНСКОРДОННИЙ КЛАСТЕР З ПЕРЕРОБКИ ВТОРИННОЇ СИРОВИНИ ВИРОБНИЦТВ ЯК ІННОВАЦІЙНА ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНА ФОРМА РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ ¹	
<i>Купінець Л. Є., Ковальчук С. Я.</i>	33
СТАТИСТИЧНИЙ ВИМІР ЗЕЛЕНОГО ЗРОСТАННЯ В АГРОПРОДОВОЛЬЧОМУ СЕКТОРІ УКРАЇНИ	
<i>Макаренко С.М., Олійник Н.М., Рибачок С.А.</i>	36
УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ	
<i>Наумова Л.М., Наумова О.В., Наумов О.Б.</i>	39
ОРГАНІЗАЦІЙНІ АСПЕКТИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ХАРЧОВИХ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНИХ ВИКЛИКІВ СУЧАСНОСТІ	
<i>Сайчук А.О.</i>	41
ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ВИКОРИСТАННЯ АУТСОРСИНГУ В ОПЕРАЦІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА	